

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК СТРАТЕГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ТА РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ

**Угрімова І.В., к.е.н., кафедра менеджменту та оподаткування
Національний технічний університет «Харківський політехнічний
інститут», м. Харків**

Сучасні умови ринкової економіки зумовлюють той факт, що підприємства для виживання і збереження конкурентної стійкості в тривалій перспективі повинні постійно вносити зміни в свою господарську діяльність та систему управління шляхом реструктуризації. Особливо це стосується промислових підприємств, які відіграють стратегічну роль в національній економіці.

Сучасний стан економічного розвитку України характеризується як кризовий. Виявляється це у неможливості підприємств базових галузей промисловості надалі функціонувати та збагачувати свій виробничий, фінансово-економічний, управлінський і кадровий потенціал. У несприятливих і нестабільних зовнішніх умовах національним підприємствам досить важко скласти гідну конкуренцію виробникам аналогічної продукції на світовому ринку.

Оскільки від рівня та структури суспільного виробництва, а саме від підприємств, безпосередньо залежить розвиток національної економіки та її місце у глобальній світовій економічній системі, заходи з ліквідації кризових явищ варто розпочинати на рівні підприємств.

Підприємства для виживання в конкурентній боротьбі і збереження стійкості на тривалій період повинні постійно вносити зміни до своєї господарської діяльності з урахуванням сучасних вимог. Ефективна політика реструктуризації стає головним засобом досягнення тривалих конкурентних переваг та підтримки своєї стратегічної стійкості.

Економічний зміст реструктуризації та її місце у процесі реформування національної промисловості є предметом наукових дискусій. Термін «реструктуризація» у економічній науці вживається у різних значеннях. Результати узагальнення теоретичних положень реструктуризації як

інструменту забезпечення стратегічної стійкості дозволили встановити взаємозв'язок між необхідністю реструктуризації та стратегічною стійкістю підприємства.

Перехід до ринкових умов господарювання негативно позначився на роботі більшості вітчизняних промислових підприємств. За умов конкурентної боротьби, спаду платоспроможного попиту, недостатньої розвиненості фінансово-кредитної системи, нераціональної структури державної економіки, політичної й економічної нестабільності більшість промислових підприємств не тільки знизили обсяги виробництва, але й стали збитковими або взагалі опинилися на межі банкрутства. Відновлення життєздатності підприємств та їх подальший розвиток уже неможливі тільки шляхом удосконалення окремих сфер їх діяльності. У сучасних умовах будь-яке підприємство має володіти здатністю адаптуватися до змін у навколишньому середовищі, використовуючи для цього спеціальний економічний механізм. Переконані що, роль реструктуризації у зазначених процесах важко переоцінити.

Необхідність реструктуризації підприємств викликана низкою проблем, серед яких: неефективність системи управління, техніко-технологічне відставання виробництва, відсутність власних обігових коштів, низька конкурентоспроможність продукції. Вирішення зазначених проблем пов'язане, насамперед, із формуванням нових методів управління, які відповідали б внутрішньому стану підприємств і умовам ринку.

В умовах ринкової економіки, яка характеризується високим рівнем конкурентної боротьби для промислових підприємств стратегічну роль відіграє здатність генерувати нові більш ефективні стратегії свого розвитку, використовувати інноваційний матеріал, поновлювати свою структуру та процеси пов'язані з виробництвом. Це, в свою чергу, визначає необхідність проведення реструктуризації, застосування нових підходів та методів до управління.